



Інформаційний вісник

АРКАСОВІ ДЖЕРЕЛА

Газета про життя територіальної громади села
Христофорівка, започаткована 30 червня 2011 року

№3
березень 2019

*... І ніжне джерельце, що плекав Аркас
Від щирого серця з думкою про нас...*

Проект

Будні влади

У відповідності із законом, місцеве самоврядування - це гарантована державою реальна здатність територіальної громади самостійно або під відповідальність обраних органів та посадових осіб вирішувати справи місцевого значення в межах визначених Конституцією і законами України. Багато планів і роботи у влади... Кожного потрібно вислухати, допомогти, порадити. Яка б проблема не була, її обов'язково потрібно вирішувати, на сьогоднішній день, найбільша проблема, яка хвилює мешканців громад села Христофорівки та села Пісок – це наші дороги. Дорога Христофорівка – Мар'янівка особливо небезпечна, їздити по ній не пише страшно, а вже й неможливо. Чекати «мани небесної» не було вже змоги, тому вирішили звернутися до голови Миколаївської обласної ради В.Москаленко. Перед тим, як їхати на прийом відіслали офіційного листа з проханням допомогти вирішити це питання.

21 лютого 2019 року представника влади т.в.о. старости О.Золотухіна та спеціаліст 1 категорії – помічник т.в.о.старости Л.Хруставка, представник громади села Христофорівки Голуб Т.Т та помічник т.в.о.старости села Пісок Н. Стовба та представник громади Олена Іщенко були запрошені на зустріч з головою Миколаївської обласної ради В.Москаленко.

Зустріч відбулася о 10.00 в приміщенні Миколаївської обласної ради із заступником голови Андрієм Олександровичем. Ми пояснили присутнім причину нашого приїзду, наголосили на тому, що кожного дня приходять мешканці нашого села на прийом з одним питанням – відремонтуйте дорогу. Це питання було винесене на обговорення постійної «Комісії з питань промислової політики та підприємництва, енергетики та енергозбереження, транспорту та розвитку інфраструктури», яка повинна засідати у березні місяці.

У березні т.в.о.старости О.Золотухіна та спеціаліст 1 категорії - помічник т.в.о.старости Л.Хруставка села Христофорівки та т.в.о.старости О.В.Халабуда та помічник т.в.о.старости Н.Стовба були запрошені на засідання постійної «Комісії з питань промислової політики та підприємництва, енергетики та енергозбереження, транспорту та розвитку інфраструктури» по питанню стосовно нашого звернення «Про звернення громад Миколаївської області стосовно ремонту автомобільних доріг загального користування, державного та місцевого значення, а також доріг комунальної власності». На засіданні Комісії ми пояснили значення цієї дороги для мешканців наших громад.

Дорога між населеними пунктами С.Христофорівки - Мар'янівки була внесена на ремонт доріг 2019 року;

Розподіл коштів буде відбуватися за рахунок субвенції з державного бюджету.

Було прийнято рішення періодично нагадувати керівництву Обласної ради про обіцяний ремонт дороги О150210.



Цікаві справи Христофорівського старостату

Початок весни

Цей місяць у давнину був початком нового року. Наші далекі прашури - «дайбожичі» пов'язували з весною своє новолітування. Давньоруська назва березня - «сухий». Проте в народному лексиконі існували й інші, не менш цікаві наклічки: «капельник», «прощальник», «зимо бор», «запалі сніги», «заграй – ярочки», «з гір потоки» тощо. Були в активному вжиткові й такі різновиди, як «сочень», «соковик», «полютий», «красовик», «красний місяць», «марець», «март», «березіль». І скільки б назв не існувало у березня він для всіх жаданий, очікуваний, бажаний, як і всі місяці нашого року.

У березні заготовляли березовий сік зі старих дерев, що планувалися під вирубку. Це особливий місяць. Він і усміхнеться, і заплаче, й ошкіриться крутим нором. А ще в цьому місяці багато свят і, мабуть, одне з них - це свято для наших любих бабусь, мам, дівчаток – жінок.

Жінки, у якій тільки сфері робіт вони не працюють: це і програмісти, і будівельники, і облицювальники, і авто.кранівниці, раніше були доярки, телятниці. Хоча останнім часом ці роботи потихеньку кануть у небуття, так як, мабуть, вони чомусь стали непотрібними. Сьогодні мені хотілось би розповісти про наших жінок – трактористок. Це напевне професія чоловіча, але так склалися умови, що жінки працювали трактористками. У нашому селі таких трудівниць було

Довженко Катерина Федорівна.



В сім'ї доволі бідних селян – колгоспників Наливаного Федора Миколайовича 1913р/н. та Марії Іванівни 1920 р/н. було четверо дітей. Другою дитиною 13 жовтня 1943 року в Німеччині, куди було вивезено молоде подружжя фашистськими загарбниками, народилася маленька кирпатенька дівчинка Катерина (Катрін). Катруся росла

бешкетником, немов хлопчисько. Після визволення Німеччини російськими військами, сім'я повернулася на батьківщину, в село Соколова Воля Нижньо-Устрицького району Дрогобицької області. В 1950 році Катруся пішла до школи, а незабаром в 1951 році родина була переселена на південь України в гарне степове село Христофорівку.

В 1957 році Катерина закінчила сім класів Христофорівської семилітньої школи, і пішла працювати в польову бригаду на ділянку по вирощуванню цукрових буряків. В 1964 році Катерина Федорівна працювала на фермі дояркою, але молода жінка відчувала великий поклик до техніки і тому вирішила піти навчатися на механізатора.

Навчаючись на курсах трактористів в Березнігуватському ПТУ, Катерина познайомилася з молодим чоловіком – Довженком Леонідом Григоровичем, який і став її мужем та батьком чотирьох чудових дітей: Лариси, Галини, Павла та Тетяни.

Після навчання ще 5 років чекала Катерина Федорівна свого залізного товариша, і лише в 1970 році, коли колгосп одержав нового трактора змогла здійснити свою мрію. В 1976 році вступила до лав КПРС. Їй, як молодому комуністу, запропонували підвищувати свої знання і в 1978 році Катерина Федорівна вступила на заочне відділення Мигеївського сільськогосподарського технікуму на факультет зоотехнії. Заочно навчаючись працювала трактористкою.

В 1980 році закінчила технікум і пішла працювати зоотехніком на МТФ № 1 колгоспу «Вогні комунізму». В 1986 році Катерину Федорівну призначили завідуючою свинофермою. Старанна жінка неодноразово вибирається депутатом Христофорівської с/ради, членом батьківського комітету Христофорівської середньої школи, три роки працювала секретарем цехової партійної організації тваринництва. На пенсію пішла в 1998 році. Господарює вдома, допомагає рости онуків, не стоїть осторонь життя рідного села.

Ступак Розалія Миколаївна.



Ступак Розалія Миколаївна народилася 1 грудня 1942 року в селі Соколова Воля Нижньо – Устрицького району Дрогобицької області в сім'ї рядових селян колгоспників.

Батько – Наливаний Микола Григорович 1902 р/н., мати – Наливана Пелагія Іванівна 1915 р/н. в родині було шестеро дітей. Роза народилася п'ятою дитиною. до школи пішла в 1949 році, а в 1951 році сім'я була переселена на південь України. Разом зі всією родиною переїхала до села Христофорівка і Розалія. В 1951 році пішла в третій клас Христофорівської семилітньої школи, яку закінчила в 1956 році.

З 1957 року розпочала свою трудову діяльність, спочатку в польовій бригаді, потім три роки працювала дояркою, знову польова бригада... Роботи не боялася, як і кожна сільська дівчина знала її з дитинства. Де б не послали, працювала на совість, відзначалась старанністю, вимогливістю до себе та оточуючих. Але повного задоволення від праці не було, якась невідома сила тягла до техніки.

В 1964 році вийшла заміж за молодого механізатора Ступака Ярослава Дмитровича, разом народили та виховали сина Віктора 1965 р/н., мають двох онучок, правнучку.

Працюючи на причіплювачах і волокушах Роза із заздрістю дивилася на чоловіків – трактористів. Тож потяг до техніки переріс у мрію стати трактористкою. І щоб ця мрія здійснилася Роза Миколаївна разом із 11 дівчатами з колгоспу «Вогні комунізму» записалася на курси механізаторів. Нелегко давалося жінкам оволодіти новою професією. Як виявилось згодом одного бажання було замало. Необхідні ще наполегливість та вміння, та ще й якийсь страх перед могутньою технікою. Троє дівчат не витримали, покинули навчання, та серед них не було Розалії.

Повернулася додому з новеньким посвідченням тракториста – машиніста і відразу до роботи. Кожній з цих жінок колгосп дав новенькі трактори. І від тоді не покидала кермо Розалія Миколаївна.

Правління колгоспу не раз відмічало її самовіддану працю преміями, нагороджувало грамотами та цінними подарунками.

В 1992 році Ступак Розалія Миколаївна з тяжким серцем пішла на заслужений відпочинок (хвороба ніг не дала працювати). Та відпочинок виявився тільки від сталюго коня. Не звикла жінка марнувати свій час. В неї є чудові онучки, правнучка, яким і допомагає невгамовна бабуса.

Хруставка Олена Миколаївна.

Хруставка Олена Миколаївна народилася 11 грудня 1938 року в селі Соколова Воля Нижньо – Устрицького району Дрогобицької області в сім'ї рядових селян колгоспників. Батько – Наливаний Микола Григорович 1902 р/н., мати – Наливана (Юрчик) Марія Іванівна. У сім'ї народилося семеро дітей. Коли Олені було 8 років померла мати і батько привів мачуху Пелагію Іванівну 1915 р/н., яка згодом стала Наливаною, бо дітей потрібно було доглядати. Олена народилася п'ятою дитиною, до школи пішла в 1946 році, а в 1951 році сім'я була переселена на південь України. Разом зі всією родиною переїхала до села Христофорівки і Олена. В 1951 році пішла в п'ятий клас Христофорівської семилітньої школи, яку закінчила в 1954 році. Більше навчатися в селі не було де і вона допомагала по господарству.

З 1956 року розпочала свою трудову діяльність, спочатку в польовій бригаді, потім три роки працювала дояркою, телятницею, знову польова бригада... Роботи не боялася, як і кожна сільська дівчина знала її з дитинства. Де б не послали, працювала на совість, відзначалась старанністю, вимогливістю до себе та оточуючих. Але повного задоволення від праці не було, якась невідома сила тягла до техніки.

В 1959 році вийшла заміж за молодого механізатора Хруставку Михайла Івановича, разом народили та виховали трьох дітей: сина Володимира 1960 р/н., та двох доньок – Галину 1962 р/н., Ірину 1966 р/н., мають 6 онуків, 4 правнуків.

Працюючи на причіплювачах і волокушах Олена із надією виношувала свої думки про залізного коня і з захопленням дивилася на чоловіків – трактористів. Тож потяг до

техніки переріс у мрію стати трактористкою. І щоб ця мрія здійснилася Олена Миколаївна разом із 11 дівчатами з колгоспу «Вогні комунізму» записалася на курси механізаторів. Нелегко давалося жінкам навчання на трактористів. Як виявилось згодом одного бажання було замало. Необхідні ще наполегливість та вміння, та ще й якийсь страх перед могутньою технікою. Троє дівчат не витримали, покинули навчання, та серед них не було Олени, не могла вона підвести свого чоловіка, хотілося їй працювати поряд з ним.

Повернулася додому з новеньким посвідченням тракториста – машиніста і відразу до роботи. Кожній з цих жінок колгосп дав новенькі трактори. І від тоді не покидала кермо Олена Миколаївна.

Правління колгоспу не раз відмічало її самовіддану працю преміями, нагороджувало грамотами та цінними подарунками.

В 1988 році Хруставка Олена Миколаївна пішла на заслужений відпочинок. Але ще півтора року продовжувала працювати, не могла полишити свого сталюго коня. Не звикла жінка марнувати свій час. В неї є чудові онуки, правнучата, яким і допомагає невгамовна бабуса. Вже восьмий десяток розміняла Олена Миколаївна Хруставка і не звикла вона сидіти без діла, тому часто можна побачити її чи то птицею займається, чи то траву вириває біля свого упорядкованого обійстя.



Свята. Їм завжди радий, їх завжди чекаєш. А жіноче свято 8 Березня – це надзвичайне свято і незважаючи на те, що у нашому сільському будинку культури ремонт, але для нас це свято відбулося. Велику подяку виголошуємо працівникам Христофорівської ЗОШ і учням, які підготували гарні привітання і концертну програму для своїх мам, бабусь, сестричок, словом «жіночої половини» і прикро те, що не всі жінки змогли побувати на цьому святі. Надіємось на те, що наступного року наша будівля сільського будинку культури зможе прийняти своїх господарів – жителів села Христофорівки.

Шевченківські читання

Багатий березень на свята. Не встигло закінчитися одне свято, як відразу приходить інше і це свято пам'яті нашої історії, історії її видатних діячів, людей, які цю історію писали і творили. Т.Г.Шевченко – видатна людина, поет, письменник,

художник. В цьому році виповнилося вже 200 років пам'яті про його внесок для нашого народу. Нещодавно у Христофорівській бібліотеці відбулися Шевченківські читання «З Кобзарем у серці» на яких були присутні члени клубу «Ріднокрай» та учні Христофорівської ЗОШ. Всіх учасників читань зацікавила виставка дитячого малюнку присвячена шевченківській тематиці членів народної студії «Веселі акварелі» під девізом «Свою Україну любіть - любіть її у время люте ...»





А ми надіємось на краще...

Моє село, яке ж воно миле та гарне в будь – яку пору року : чи то осінь з її різнобарвами; чи зима з кучугурами снігу та тріскучими морозами; чи весна - чарівниця з її теплом і першими пролісками, фіалками, барвінком, щебетом птахів; чи літо з піснею соловейка та купанням у нашій річці, пахучими травами у лісі чи безкрайому степу. Село..Скільки ще випробувань випаде на твою долю і долю тих людей, хто залишився тут жити. Я люблю його вулиці і степи, його садки і хатини, його схід сонця і захід...А як його не любити? Так складаються обставини, що багато людей полишають свої домівки і їдуть на заробітки за кордон, але я вірю в те , що прийде такий час, що більшість із них повернеться і будуть жити тут, у своєму селі - багаті та щасливі. Тому ми й насаджуємо тут дерева, розбиваємо парки, ремонтуємо будівлі, закладаємо дитячі площадки. Учні 8 – 10 класів нашої Христофорівської ЗОШ допомагають Лісовому господарству садити дерева..., бо вірять , що те, що вони роблять несе позитив не лише природі, нашій планеті а й кожній людині.

А мені все цікаво...

Кам'яна Могила — невеликий ізольований масив [піщаника](#), розмірами близько 240 на 160 метрів, який складається з великих кам'яних брил заввишки до 12 метрів. Знаходиться на березі річки Молочна в Запоріжській області України.

На цей час Кам'яна Могила являє собою піщаний пагорб вкритий величезними кам'яними брилами серед яких знаходяться пустоти – гроти, печери. Першим дослідником, якого зацікавила ця «природна споруда», був Петро Кєппен, який в 1837 році склав «Описи памятников древности», де записав «...во множестве пещер сохранились на стенах надписи, из коих одна была длиною в аршин и болем...»

В 1994 році Кам'яну Могилу дослідив знавець східної культури А. Г. Кіфішин, який зробив висновок, що в петрогліфах Кам'яної Могили є сліди протошумерської писемності.

В 2016 році під час розкопок мезолітичного комплексу Кам'яна Могила знайшли каміння з вирізьбленим зображенням голови змія. Перший камінь із жовтого піщаника датується періодом між 8300 роком до н. е. та 7500 роком до н. е., другий камінь - близько 7400 року до н. е.

У вересні 2008 року указом [президента України](#) В.Ющенко № 815/2008 заповіднику було присвоєно статус національного. З цього часу його офіційна назва — Національний історико-археологічний заказник «Кам'яна Могила» Археологічний комплекс «Кам'яна Могила» є претендентом на включення до Списку Всесвітнього спадку ЮНЕСКО.

Навколо цього місця в Мелітопольському районі ходять сотні легенд. Історики вважають, що саме тут було приручено першого коня. Частина археологів кажуть, що тут з'явилася пра-шумерська мова і стінопис. Тут було місце мешкання амазонок. Більшість древніх племен здійснювали тут свої релігійні обряди. Це фактично український замітник грецької гори Олімп. Цілі наукові праці стверджують, що в Другу світову експедиція на чолі з Гітлером шукала тут сліди перших аріїв, та прагнула зробити тут базу для дослідів. Кажуть, що петрогліфи Кам'яної Могили свідчать про сліди Атлантиди. Десять років тому Далай Лама приїхав сюди для медитації, і тому не втримався і я, поїхала , щоб відчувати шалену атмосферу відомого у всьому світі українського Стоунхенджу.

Як хочеться пізнавати нашу рідну неньку Україну. Її гори, озера, замки; її нескінченні тунелі, печери та гроти; відвідувати музеї, насолоджуватися архітектурою і вивчати,

вивчати, вивчати.... Завідувач музею історії та образотворчого мистецтва села Христофорівка Цимбалюк Т.В.



Оголошення

Шановні жителі села Христофорівки!

Запрошуємо Вас зібратися на **сходку о 16.00**

Мешканці вулиць:

1. Лесі України та Ювілейної – **18.03.2019** року
(біля Хруставки Михайла Володимировича)
2. Першого Травня - **19.03.2019** року
(біля ЗДО «Веселка»)
3. 30 років Перемоги - **20.03.2019** року
(біля Брюшиніної Ольги Валентинівни)
4. Приінгульська (Балацкове) - **21.03.2019** року
(біля Броніцького Олега Станіславовича)
5. Приінгульська (Центр) - **26.03.2019** року
(біля адмін..приміщення Христофорівського старостату)
6. Приінгульська (Поселянка), провулок Механізаторів, Лісова.
(біля зупинки) - **27.03.2019** року.

Порядок денний:

1. Про наведення належного санітарного стану біля своїх помешкань та вивезення сміття на санкціоноване сміттєзвалище.
2. Про ознайомлення з вимогами по забезпеченню мешканців водою:
 - обов'язкове встановлення лічильників за межами присадибних ділянок;
 - про заборону поливу. Воду використовувати тільки для побутових потреб.
3. Про обов'язкове укладення Договорів з лікарями Баштанської ЦРЛ. (до **01.04.2019** року)
4. Різне.

Христофорівський старостат.

Оголошення

Шановні жителі села Христофорівки!

Просимо Вас повернути костюми до сільського будинку культури, які було взято для проведення заходів на свята.

Христофорівський старостат.

ФЕСТИВАЛЬ СИЛЬНИХ ЛЮДЕЙ ТА ЗДОРОВОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ

«MUROMETS FEST MYKOLAIV EDITION»

ЩО ВІДБУВСЯ 23 БЕРЕЗНЯ 2019 РОКУ ОБ 11.00 НА ВУЛИЦІ СОБОРНІЙ У М.МИКОЛАСВІ ЗА ПІДТРИМКИ ГОЛОВИ ОБЛДЕРЖАДМІНІСТРАЦІЇ ОЛЕКСІЯ САВЧЕНКА ПЕРЕДБАЧАВ БАГАТО РІЗНИХ ЗМАГАНЬ З КРОС_ФІТУ, дитячого футболу, баскетболу, спортивні естафети, богатирські розваги, працювало дитяче містечко з батутами та ростовими ляльками і дорослим і дітям хотілося сфотографуватися з величезним ведмедем ПАНДОЮ, чарівним Баранчиком ШОНОМ та іншими ляльками. Зовсім окремо стояли стільці і Лірник Сашко розважав дітей своїми казками. Відбулася у нас зустріч і з найсильнішими чоловіками України та світу Василем Вірастюком, а Андрій Дженджула розважав народ цікавими розповідями. Підприємці з Миколаївщини пропонували різноманітні вироби з борошна, запікалися шашлики і туші баранів та кроликів на шомпурах, і дух запеченого м'яса привертав увагу більше чоловіків, аніж жінок, а дітлахи більше переймалися змаганнями...Свято проходило весело. І хоча ми не були до закінчення цього свята – задоволені поїхали додому. Свято нам сподобалось.

22 березня 2019 року наші малючки, дітки із ЗДО №14 «Веселка» Христофорівського старостату долучилися до ініціативи Баштанського міського голови І.В.Рубського до Всеукраїнської акції «За чисте довкілля». Вони разом зі своїми наставниками впорядковували територію свого ігрового майданчика та висаджували квіти на клумбах. Дітки із превеликим задоволенням згрібали листочки і змітали сміття – це все робили хлопчики разом з вихователькою Озеровою І.Г, а дівчатка разом з вихователькою Хруставкою С.А. висаджували тюльпанчики, нарциси, розсаджували фіалочки. Кожен з них вніс свою долю чистоти у впорядкування майданчика. Веселі і задоволені від наслідків своєї роботи діти весело спілкувалися. А й справді: Чисте довкілля – справа кожного.

27 березня 2019 року о 10.00 в приміщенні Христофорівської ЗОШ відбулася зустріч голови ОТГ Баштанської міської ради І.В.Рубського з мешканцями села Христофорівки. Іван Васильович ознайомив жителів із здобутками та досягненнями нашої об'єднаної громади за 2018 рік. Після зустрічі відвідали сільський будинок культури, де проводиться ремонт. Багато ще не вирішених питань є у нашій ОТГ, але й досягненнями теж можемо пишатися. Тож процвітання всій ОТГ.

Вітання з Днем народження!!!
З Днем народження!



Ми вітаємо її з Днем Ангела і бажаємо,
Щоб Ангел оберігав і охороняв.
Вітання й зичення Вам щирі,

Доценко Т.М. **В.М. (20.03.1930);**
Наливаний Т.М (03.1934)
Богданова Н.М. (13.03.1959)
Хруставка Я.Д. (10.03.1954)

Хай доля Ваша розквіта,
Рясні красуються літа.
Хай сонце Вам незгасно світить
І серце радісно співає,
Для Вас – усі найкращі квіти
І найласкавіші слова.

Вітаємо всіх мешканців нашого
села у кого День народження у
березні місяці.

